

Willem

van Spaanse asielhond
tot blijde huisgenoot

Willem

van Spaanse asielhond
tot blijde huisgenoot

Hans Cuppen

Eerste druk © 2019 Hans Cuppen

ISBN: 9789463865548

Foto omslag: Joke Apswoude (Willem en auteur)

Illustraties: Pauline Baartmans
(www.paulinebaartmans.nl)

Eindredactie: Nico Cuppen

Uitgeverij: Mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding

We willen graag opnieuw een hond. Onze eerste hond is een Engelse bassethound, een rashond met stamboom. Olivia, Hunky, Dory, Hunter, roepnaam Mildred. Mildred is een lieverd, een huishond, een luiaard pur sang die niet van wandelen houdt, laat staan lange wandelingen. Ze geeft er de voorkeur aan op schoot te liggen en geaaid te worden. Mildred is al dertien jaar dood. De afgelopen jaren is het niet mogelijk opnieuw een hond te nemen omdat we allebei nog werken. We nemen Mickey, een veertienjarige kat uit het asiel als huisgenoot. Mickey wordt ouder en ouder. Net als de kat worden ook wij ouder en ouder en inmiddels zijn we gepensioneerd. Geregeld spreken we over de leegte die zal ontstaan als Mickey besluit het aardse leven te beëindigen. Maar het zal ons ook de gelegenheid bieden weer een hond te nemen. Maar wat voor een? We zijn het erover eens dat het een vuilnisbak moet worden. Mildred heeft ons immers te veel zorgen gebaard vanwege haar huidproblemen, slechte rug, gebrekkige energie. We willen een loophond, eentje waarmee we indien gewenst uren kunnen banjeren door de natuur.

Door internet en bezoek aan dierenasielen bij ons in de ruime omgeving zijn we enigszins op de hoogte van het aanbod van asielhonden. Als het geen staffords of pitbulls zijn, dan blijkt het na het lezen van de profielschets te gaan om een gemankeerde hond. Internet biedt ons ook verhalen over het adopteren van een hond uit een mediterraan land. We vieren in het

recente verleden vakanties in Griekenland en Spanje en staan er oog in oog met zwerfhonden en voelen en ervaren de aanhankelijkheid van die honden. Een hond die met een stuk ketting aan zijn halsriem over de weg loopt, een moeder die bedelt om brood om haar zojuist geboren puppy's te kunnen zogen. Hartverscheurende beelden. Al wikkend en wegend spitsen we ons doel op een asielhond uit Spanje of Griekenland. Maar hoe? Internet biedt een scala aan stichtingen die zich het lot aantrekken van 'zielige' zwerfhonden uit warme landen. Alleen al in Nederland bieden honderddertig stichtingen zich aan die zeggen op te komen voor het belang van zwerfhonden uit zuidelijke en voormalige Oostbloklanden. Zwerfhonden uit het buitenland zijn kennelijk hot. Maar welke stichting is te vertrouwen, voor welke stichting gaat het zuiver en alleen om het welzijn van de hond?

Eind januari moeten we op humane gronden Mickey laten inslapen. Mickey is bijna twintig jaar oud geworden. We hebben haar dus nog vijf hemelse jaren op aarde gegeven.

Aansluitend gaan we een week met vakantie. Na thuiskomst dient een nieuwe hond zich min of meer bij toeval aan. In de krant lezen we namelijk het interview met een contactpersoon van een stichting die zich al jaren inzet voor het welzijn van Spaanse asielhonden. We nemen met de vrouw contact op en een maand later adopteren we Willem, een vijfjarige reu.

Onze keuze voor Willem is gebaseerd op niet meer dan een korte profielschets, een filmpje en wat foto's van een Spaanse asielhond die een aantal jaren in een kennel heeft doorgebracht in de omgeving van Barcelona, waar gemiddeld circa vierhonderd honden verblijven, waar hij een of twee keer per week zijn benen mag strekken, met als enige reden dat zijn kooi geschoond moet worden. Hij wordt nooit geaaid, anders dan per ongeluk of doordat de dierenverzorger een aanleiding ziet hem te aaien. Hij woont in een kooi, waar hij in eet, slaapt, plast en poept. Vier jaar achtereen. Het laatste halfjaar op Spaanse bodem woont hij in een residentie, in een huis met buitenruimte, gedeeld met een stuk of twintig andere honden. Je kunt niet twintig honden alle aandacht geven, dus af en toe worden de honden door de bewoners aangehaald, geknuffeld en geaaid. Door zijn ingetogen karakter is hij nooit eerder op de voorgrond getreden, nooit eerder opgevallen. Nu eindelijk wordt hij uitgekozen. Uitverkoren. Vijf jaar van zijn leven heeft er niet toe gedaan. Dan opeens krijgt hij een eigen thuis.

Willem mag eindelijk gaan leven!

In deze biografie vertel ik zo veel mogelijk in chronologische volgorde Willems verhaal, de eerste maanden van zijn leven op Nederlandse bodem. De eerste maanden van een maatje en blijde huisgenoot. Maar ik wil ook vertellen dat we uiteindelijk kiezen voor een stichting met het hart op de goede plaats. Ik wil het verhaal vertellen van het geluk dat Willems belang is behartigd door een stichting die geeft om het welzijn van

het dier, dat het bij de adoptie niet gaat om geldelijk gewin. Om de lezer een indruk te geven van de inspanningen die de contactpersonen van de stichting zich getroosten om het welzijn van Willem en de liefde voor Willem, geef ik de inhoud van relevante e-mails en whatsappjes integraal en onveranderd weer. De punten, meerdere punten, komma's, uitroeptekens, vraagtekens vertellen zo hun eigen verhaal.

Hier en daar verwoord ik in gedachtenwolkjes wat er in Willems hoofd om zou kunnen gaan.

Verder verwerk ik verspreid in de tekst kaders met treffende citaten over 'de hond', met de naam van de auteur.

Pauline Baartmans hanteert het potlood voor drie illustraties van Willem.

Ten slotte wil ik benadrukken dat het boek een weergave is van mijn observaties van Willem de afgelopen maanden, vanuit mijn perspectief, het is dan ook mijn verhaal. En dat over en van Willem natuurlijk.

Haarlem
Augustus 2019